

на пластоветъ. Но азъ нищо не слушахъ, нищо не разбирахъ, нищо не виждахъ. Погледътъ ми блуждаеше изъ тъмнотата. До ушитъ ми достигаха едва уловимитъ далечни гласове на рудничаритъ.

Отъ време на време минаваха покрай насъ нѣкакви видения, силно карайки малки вагонетки, движението на които раздрусваше галерийнитъ сводове и ме караше да настрѣхвамъ и трепера. Какво спокойствие, Боже мой! Чувствувахъ, че никой отъ насъ не би могълъ да прекара въ това свѣрталище на плътнитъ сѣнки-рудничари, повече отъ часъ. Силниятъ мракъ заслѣпяваше погледа. Подземнитъ тѣтнения нервно тревожеха слуха, а душливата атмосфера потискаше гърдитъ като надгробенъ паметникъ.

Азъ неволно следвахъ нашето бавно, ужъ научно шествие. Унесенъ, често нахълтвахъ въ катранови локви, образувани отъ капящата отъ свода и стенитъ вода. Нѣгде тя бѣше отправена въ дървени улейчета и излизаше навънъ, а нѣгде, дето не бѣха турени улеи, тя се събираше и образуваше локви. Но въ сжщностъ водата, която капе отъ стенитъ, не е такава. Напротивъ, тя е бистра като сълза, чиста като морски бисеръ. Намѣста извира толкова много вода, че човѣкъ неволно се попитва, дали не се намира въ коритото на нѣкоя подземна рѣка.

Минахме една галерия. — Отпреде ни се изпрѣчиха некопани пластовете. Надзирателтъ забележи, че тукъ пластътъ е дебелъ и че има да се работи още много. До тука бѣше лесно, но веднага надзирателтъ ни поведи на лѣво и ни вмъкна въ единъ чудовенъ лабиринтъ. Азъ бавно следвахъ мълчешкомъ. Следъ малко извихме въ трета, четвърта галерия: въ всички имаше нѣщо за забелязване и всички бѣха еднообразни. За менъ тѣ бѣха само непредставими гробове.

Лампичкитъ блѣдо освѣтяваха новитъ сводове, които проби́ваха главната галерия и се изгубваха въ мрачината. Ние приличахме на духове, изгонени изъ рая, които въ блуждение изъ неизвестността изкупваха своитъ грѣхове.

Наближихме до единъ вентилаторъ. Какво облекчение почувствувахъ, когато ме полѣхнаха студенитъ въздушни струи, когато видѣхъ парче небесна синевина, покровителствено надвиснала надъ мината! Възроденъ, азъ отново последвахъ надзирателя. Този пѣтъ той ни поведе по една по-свѣтла галерия. Азъ се радвахъ, че скоро ще излѣземъ на видѣло, защото студени вълни повѣваха изпотеното ми тѣло. Но какво бѣше разочарованието ми, когато той отново ни пѣхна въ таинственитъ пазви на подземието! . . . Негодувание изпълни гърдитъ ми. Мжчехъ се да